

Kapitola 18. shrnutí a závěr

Předcházející část: Kapitola 17. duchovní pravda

KAPITOLA 18

Shrnutí a řešení

Ve starověku byla jediným zdrojem vyšší pravdy odhalení velkých mystiků, světců a avatarů, a tak bylo duchovní jádro náboženství respektované a uctíváno. Stoupenci zavedeného náboženství tak jednali z víry a úcty ke zjevenému Božství. Následovně si tyto vědomosti jako svůj majetek přivlastnila kněžská třída, která na nich založila pravověrnost církevní doktríny.

Nakonec byly vyšší pravdy, které jsou nelineární a kalibrují od 540 do 1000, obklopeny aurou tajemnosti a autoritativnosti, která následovně přitahovala velký majetek, jenž umožnil budování ohromných chrámů a velkolepých architektonicky velikých gotických katedrál, mešit, a velkolepé Alhambry ve Španělsku.

Uctívání se stalo kodifikované a uspořádané ve svých projevech, které pak byly předepsané jako rozhodné požadavky. Tak nastalo donucování a strach, stejně jako rozpolcenost a bojovnost. Z těchto vlastností povstala politická síla, konkurenční boj, pokušení sekulární kontroly nad lidmi, teritoriem a bohatstvím, plus akvizice působivých hodností a titulů.

Víra stoupenců začala být využívána a rozmach nakrmil ego, namísto uctívání Boha. Náboženství bylo zkažené zbytněním ega, horlivostí a fanatismem, které vedly k tisíciletým ustavičným válkám, které pokračují v nezmenšené míře ještě dnes. Z důvodu těchto deformací se svaté svazky synů Abraháma staly ospravedlněním pro konflikt, válku a genocidu.

Navzdory zneužívání a zpronevěře organizovaného náboženství každé víry jejími uchvatiteli, a i přes zamlžení a přehnanou okázalost a obřadnost, podstata pravdy zůstala zachována a byla dostupná. Doktrína se stala nástrojem útisku a strachu a ne osvobozením pravdou.

Svoboda nebyla ani hodnota ani praktická alternativa tam, kde důsledky údajného kacířství byly vskutku vážné. Pravověrnost byla proto jediný bezpečný způsob života, a její hranice byly vynucené strachem před vyloučením a osudnými důsledky hříchu, pohotově vynucené terorem inkvizice a jejím pronásledováním mystiků.

Nicméně na Dálném východě se duchovní pravda nestala kořistí ega a nenasytosti po sekulární moci, ani náboženství nedostalo takové temné image, jako na Středním východě a v západní společnosti. Taoismus, buddhismus a starověké hinduistické učení velké jógy (cesty k Bohu) způsobily mnohem vyrovnanější klima, kterému byla cizí bojovná genocida nebo pronásledování. Třebaže se někdy objevila nějaká doktrína vytvořená některými vladaři, učení samotné bylo o nenásilí a nematerialistické, a bylo tak chráněné svou vlastní čistotou.

Zatímco západní náboženství požadovalo a záviselo na podrobení se církevní autoritě, východní náboženství učila hledat pravdu spíše uvnitř než vně. Důležité je, že v paralelním vývoji velcí filozofové starověkého Řecka objevili, že rozum sám by mohl hledat cestu k pravdě. Sokrates, například, byl tak oddán pravdě s takovou upřímností, že poslechl nařízení, aby vypil bolehav a přijal smrt, než aby porušil principy pravdy. V tomto případě dostal na výběr, že se může zachránit vyhověním vládnoucí autoritě, ale tak by porušil a zhanobil vlastní učení. Tak si s velkou integritou vybral následovat výrok „Pro sebe samého budu pravdou.“

Starověcí filozofové pak založili cesty k pravdě přes metafyziku, teologii, teorii poznání, ontologii a vědy rozumu, které byly založené na dialektice, rozumu a logice a ne na slepé víře. Dialogy Platona, Aristotela a Sokrata v jejich původním záměru položily základ a inspiraci pro následující intelektuální vývoj západního světa, který kvetl dále jako pozdější vědecké objevy v astronomii, fyzice, chemii, vyšší matematice, až k nynější počítačové vědě, kvantové mechanice, nelineární dynamice a M-teorii.

Objevy Newtona, Keplera, Haleye, Koperníka, Galilea a následující generace vědců transformovaly a oslnily svět a současně přinesly výhody lidstvu svou úžasnou brilantností. Pochopitelně pak lidstvo začalo uctívat intelekt, rozum a vědu jako naději pro pozemský život, a přitom náboženskou víru postavilo stranou. Náboženství se tím stalo rozškatulkované a pokračuje ve více omezeném rozsahu jako osobní etika a systémy víry, které se aplikují na život po pozemské smrti. Víra nebyla odmítnutá, ale je oddělená od praktického, každodenního „skutečně reálného“ světa přežití a obchodu.

Toto rozdělení orientace patrně existovalo po mnoho staletí, během kterých byla úroveň vědomí lidstva méně než 200. Ale když převládající celková úroveň vědomí lidstva postoupila z úrovně 190, kde byla po staletí, přes kritickou hladinu k úrovni 205, a potom k současné úrovni 207, celková atmosféra společnosti nejdříve prošla subtilní, ale pak velmi viditelnou hlavní změnou. Kolektivní společnost se nyní stala mnohem méně tolerantní k neintegritě, egoistické nenasytlosti a výlučné ziskuchtivosti. Stala se postupně víc humanitární, pečující a vděčná za duchovní hodnoty. A objevil se progresivní zájem o slušnost, rovnováhu, ochranu zranitelných, ocenění kvality životního prostředí, a důstojnosti a práv jedinců. Už nejenom lpění na ortodoxní doktríně, ale už tu existuje i nové volání po svobodě a rovnosti, jak to bylo definované a specifikované v Ústavě Spojených států, která kalibruje v impozantní úrovni 710.

Paradoxně, nový důraz a hlavní podnět k duchovním hodnotám přišel od proponentů ega, kteří hledají sílu, a kteří jsou úplně stejní jako církve v minulosti. Oni se snaží uchvátit základní pravdy, aby nastolili novou formu útisku a kontroly nad ostatními lidmi. Nástrojem se stala deformace porozumění a řečnictví; to je velmi stinná stránka demokracie zneužitím svobody projevu, jak už to předpověděl Sokrates v roce 350 před naším letopočtem.

Zatímco věda, logika a intelektuální integrita kalibrují v polovině vysoké úrovně 400, hašteřivé řečnictví je důsledek klamů, a kalibruje v úrovních od 135 do 190. Tyto deformace pravdy se maskují jako humanistický idealismus, ale jsou pouze

novým projevem narcismu v novém šatě. Motivem je sekulární totalitářství, které chce pomocí zákonů ovládat druhé a zromantizované postoje apelují na mysl ega a na lidskou nezralost.

Výrazy těchto energetických polí nebo přestupků proti pravdě jsou odhalené charakteristickými znaky, které jsou diagnostickým znamením pro určité choroby, a to objevení se nenávisti, která je cizí jak pro intelektuální tak i duchovní pravdu.

Energetická pole pod 200 jsou zpátečnická, protože jsou v protikladu ke směru celkového pokroku vědomí ve světě na jeho současné úrovni 207, a ještě mnohem méně k Americe, která kalibruje v úrovni 421. Jak se tento konflikt vyřeší, bude vyřešen a identifikován charakter společnosti, až do jejích hlavních elementů.

Důsledky studia úrovně vědomí mnoha aspektů vývoje lidstva odhalují významné a pragmaticky užitečné informace. Zatímco slepá víra byla a stále je hlavní cestou k pravdě pro většinu lidstva, v novější době ji „moderní člověk“ odsunul a rozčlenil. Po věku víry se znovu probudil intelekt starověkého Řecka, a věk rozumu znovu zvítězil a vyvinul se v moderní vědu, která se postupně stala novým zdrojem víry. Kvůli vysoké úrovni kalibrování vědy v polovině 400 se staly její plody zlatým dolem pro moderního člověka, který tím byl zbaven hlavních zdrojů utrpení.

Moderní člověk stojí nyní tváří v tvář dilematu, kterým způsobem se má obrátit ke skutečné pravdě, jinak než cestou vědy a technologií. Slepá víra je zpátečnická a návrat k tradičnímu náboženství oživuje staré obavy před teokratickým útlakem, hříchem a vinou. Filozofie a vzdělání jako alternativa, které kdysi byly erudované, jsou nyní kontaminované přehnanými politickými postoji a jsou utopené v sofistice sporných relativistických postulátů, které kalibrují pod 200. Třebaže jsou zpopularizované jako údajně pokrokové, představují ve skutečnosti regresí.

Věda zůstává relativně neposkvřená, ale v praxi je omezená v první řadě Newtonovým paradigmatem. Praví hledači pravdy nově objevují původní učení, která existovala v celkem mírumilovných společnostech starověkého východu, jako nedualistické cesty k pravdám: buddhismus, taoismus, a hinduismus, jak je učili velcí učitelé, rišiové a velcí jogíni. Toto vedlo k obrodě zájmu o mysticismus a o jeho cíl: realizaci JÁ. Zatímco západní kultury byly tradičně zaměřené na transcendenci božství, východ se zaměřil na objev imanentního božství jako zdroje samotné existence. Znovuobjevení nového paradigmatu reality, která překročila omezení rozumu nebo slepé víry, se stalo postupně více přitažlivé. Navíc vnitřní cesta je přístupná všem, je dobře zdokumentovaná a není nařizovaná.

Jádro všech starověkých učení překračuje omezení ega a jeho systémy víry, které jsou základem iluzí, které jsou překroucením pravdy a vyplývají z dualistické struktury ega. Osvícení se stalo ústředním ohniskem pro zkoumání a úsilí, jak to ukazuje velký aktuální zájem o vnitřní růst, stejně jako hnutí Kulturních Kreativců, kteří se kolektivně vyhýbají násilí, svárům a kontroverzím. Místo toho hledají pravdu cestou vnitřní transformace a plnění k uskutečnění Jednoty veškerého života.

Nejpřímější cesta k Osvícení je od překračování omezení mysli ega oddaností

ověřené pravdě samotné. Toto proces je vhodný pro moderní lidstvo a vyhýbá se konfliktu s vědou nebo náboženstvím.

Když se lidstvo, po zklamání nebo deziluzích, posunulo od víry nepozorovaně k víře v lineární svět vědy, probudila se nová naděje, posílená velmi hmatatelnými a viditelnými výhodami, pro víru a důvěru v lineární, externí svět vnímaný egem. Ale pak, přesně ten samý proces měl za následek, že priorita a moc byla přiřazena k obsahu vědomí, a ne neviditelné moci vědomí samotného, kterým by obsah mohl být zjištěný a rozpoznáný. Moc byla ve Světle a ne v detailech toho, co bylo osvětlené. Linearita je také omezení a tak je náchylná k chybě z důvodu skutečného defektu chybným identifikováním vnímání jako reality.

Způsob, jak překročit lineární k nelineárnímu je cesta mystika – stezka neduality, což znamená uvědomit si vnitřní světlo vědomí, Pravé Nesmrtelné JÁ. Každý člověk důvěřuje vnitřnímu smyslu pro realitu nebo má schopnost „vědět“ co tvoří základy všeho prožívání a svědčení, bez ohledu na obsah. Obsah toho, co mysl myslí, je to, co nelineární pole „ví“, neboť jak jinak by bylo možné vědět, co by mělo být myšlené?

Protože každý člověk ve skutečnosti žije ve zkušenosti v každém momentu, Zdroj schopnosti vědět nebo zažít je blízko po ruce a je sám původní. Každý člověk zažívá, že má nepřetržitě nějakou zkušenost, bez ohledu na změnu obsahu.

Nejranější funkcí vývoje vědomí bylo základní přežití. Pak přišly pocity a akvizice, a potom vztahy a emoce. Dále přišel zájem o učení, vědění, růst a expanze polí vědomostí, včetně vědění o osobním já, motivaci, a psychologii, a potom nastala zvědavost, jak my víme a co je skutečný zdroj života. Následně pak přišla otázka existenční, jako zda život předcházela nebo je důsledkem vývoje, tedy život versus existence, která zrodila poznání Božství / Stvořitele / Boha jako transcendentní (koncepční) nebo Božství jako zkušenostní a imanentní. Transcendentní je náboženství, zkušenost je duchovní. Cesta mystika překračuje víru a potvrzuje základní Realitu. To eliminuje všechny pochyby a vědouce a vědění splynou a jsou v JÁ.

Každý člověk je již mystik a je vrozeně přitahovaný k Osvícení, ať si je toho vědom, nebo ne. To je rozšíření vlastností učení a zvědavosti, které jsou vrozené mysli. Tak je cesta k „náboženské nedualitě“ otevřená pro každého člověka a nemá žádný další požadavek, než vnitřní poctivost a ochotu k tomu, by se mohl postavit za ověřitelnou pravdu a sledovat ji do jejího Zdroje.

Přirozená a přímá cesta k Osvícení byla probrána v knize *Oko do JÁ* a *Realita a subjektivnost*, a bude víc speciálně popsána v chystaných knihách: *Překračování úrovně vědomí*, *Schodiště osvícení*, a *Objevení Přítomnosti Boha a Náboženská nedualita*.

Gloria in Excelsis Deo!

Následující část: Dodatek A kalibrování pravdy jednotlivých kapitol